

KRISTIN HANNAH

#1 New York Times Çoksatın Yazarı

—
Roman
—

45 DİLDE
30 MİLYON
OKUR

Bülbül

DÜŞMANA KARŞI HER ŞEYİ GÖZE ALAN BİR KADIN

Kristin Hannah, birçok ödöl kazanmış yirmiden fazla romanın yazarıdır. Kitaplarından *Bülbül*, 2015 Goodreads Yılın Tarihi Romanı Ödülü'nü ve People's Choice Ödülü'nü kazanmıştır. Aynı zamanda Amazon, iTunes, Buzzfeed, *The Wall Street Journal*, *Paste* ve *The Week* tarafından yılın kitabı seçilmiştir. 2018 yılında *Büyük Yalnızlık* ilk günden *New York Times* #1 çoksatanlar listesine girmiştir ve Goodreads tarafından Yılın Tarihi Romanı seçilmiştir.

Şubat 2021'de *Dört Rüzgâr* da yayınlandığı anda *New York Times*, *Wall Street Journal*, *USA Today* ve bağımsız kitapçıların en çok satanlar listesine girmiştir. Ayrıca Today Show ve The Book Of the Month Club, tarafından 2021'in en iyi kitabı seçilmiştir.

Ateşböceği Yolu adlı romanı Netflix tarafından diziye uyarlanmış ve yayınlandığı haftada en çok izlenen Netflix dizisi olmuştur.

Eski bir avukat olan Kristin Hannah, Washington eyaletinde yaşamaktadır.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Unutulmuş Kadınlar
Gümüş Gözyaşları
Kış Bahçesi
Mucizeler Yağarken
Evden Çok Uzakta
Ateşböceği Yolu
Gece Yolu

BÜLBÜL

Orijinal adı: Nightingale

© 2015 by Kristin Hannah

Yazan: Kristin Hannah

İngilizceden çeviren: Elif Sema Mutlu

Yayına hazırlayan: Kemal Küçükgedik

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Jane Rotrosen Agency'den alınmıştır.

1. baskı / Pegasus Yayınları, 2017

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Temmuz 2025 / ISBN 978-625-5941-91-6

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Ayhan Matbaa Basım San. Tic. Ltd. Şti.

Mahmutbey Mah. 2622 Sok. No: 6/41

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38 / Faks (212) 445 05 63

Sertifika no: 44870

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Bülbül

Kristin Hannah

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Elif Sema Mutlu

Matthew Shear'a. Arkadaşım. Akıl hocam. Özlendin.
Ve dünyamızın en yeni yıldızı Kaylee Nova Hannah'a:
Hoş geldin, bebeğim.

Bir

9 Nisan 1995

Oregon sahili

Bu uzun hayatımda öğrendiğim bir şey varsa o da şu: Aşkta kim olmak istediğimizi keşfederiz, savaştaysa kim olduğumuzu. Şimdiki gençler herkesin her şeyinden haberdar olmak istiyor. Bir sorunu kurcalamakla onun çözüleceğini zannediyorlar. Ben daha kendi halinde bir nesilden geliyorum. Bizler unutmanın değerinin, yeniden başlamanın cazibesinin farkındayız.

Ne var ki son zamanlarda kendimi yaşadığım savaş ve geçmişim, kaybettiğim insanlar hakkında düşünürken buluyorum.

Kaybettiklerim.

Böyle söyleyince de sevdiklerimi yanlış yerde bırakmışım gibi geliyor kulağa, sanki onları ait olmadıkları bir yerde bırakmışım da adımlarımdan izini süremeyecek kadar kafam karışık bir halde çekip gitmişim gibi.

Kayıp değerler. Daha iyi bir yerde de değiller. Yok oldular. Ömrümün sonuna yaklaşırken, pişmanlık gibi kederin de DNA'mıza yerleştiğinin ve sonsuza kadar bir parçamız olarak kalacağının farkındayım.

Kocamın ölümünden ve hastalığının teşhisinden bu yana geçen aylar içinde yaşlandım. Cildim, birinin düzleştirip yeniden kullanmaya çalıştığı yağlı kâğıt gibi buruşuk bir görünüme sahip. Gözlerim beni sık sık yarı yolda bırakıyor – karanlıkta, otomobil farlarında, yağmur yağdığı anda. Görme duyumda yakın zamanda ortaya çıkan bu tutarsızlık sinir bozucu. Belki kendimi geçmişe ba-

karken bulmamın sebebi de bu. Geçmiş, şimdilerde pek de göremediğim bir berraklığa sahip.

Göçüp gittiğimde her şeyin huzura ereceğini, sevdiğim ve kaybettiğim tüm insanları göreceğimi düşünmek istiyorum. En azından affedileceğimi.

Gerçi işin aslını ben biliyorum, öyle değil mi?

Yüzyılı aşkın bir süre önce binayı inşa eden kereste baronunun The Peaks adını verdiği evim satılık ve oğlum taşınmam gerektiğini düşündüğü için taşınmaya hazırlanıyorum.

Bana göz kulak olmaya, içinden geçtiğim bu zor zamanlarda beni ne kadar sevdiğini göstermeye çalışıyor, dolayısıyla ben de onun kontrolcü tavırlarına katlanıyorum. Nerede öleceğim pek de umurumda değil. Mesele de bu zaten. Artık nerede yaşadığımın bir önemi yok. Neredeyse elli yıl önce yerleştiğim Oregon'da alıştığım sahil hayatını bir kenara bırakıyorum. Yanımda götürmek istediğim pek bir şey yok. Tek bir şey hariç.

Tavan arasına çıkan basamakları aşağı indiren asma kola uzanıyorum. Merdivenler tıpkı elini uzatan bir centilmen gibi tavan-dan açılıp önümde uzanıyor.

Derme çatma basamaklar, küf ve köhnemişlik kokan tavan arasına tırmandığım sırada ayaklarımın altında sallanıyor. Başımın üzerinde tek bir ampul sallanıyor. Kablosunu çekiyorum.

Sanki köhne bir buharlı geminin ambarındaymışım gibi. Geniş ahşap kalaslar duvarları kaplıyor, birleşim yerlerini gümüşü bir renge dönüştüren örümcek ağıları kalasların arasındaki girintiden karmakarışık bir halde sarkıyor. Tavan o kadar dik bir eğimle yükseliyor ki sadece odanın ortasında dik durabiliyorum.

Torunlarım henüz küçükken kullandığım o sallanan sandalye, hemen arkasında eski bir beşik ve paslı yaylar üzerine oturtulmuş, köhne görümlü bir sallanan at ve kızımın hastalığa yakalandığı sırada son kat boyasını attığı iskemle gözüme çarpıyor. Üzerinde "Noel", "Şükran Günü", "Paskalya", "Cadılar Bayramı", "Servis Takımı", "Spor Malzemeleri" yazan kutular duvar boyunca yan yana dizilmiş, öylece duruyor. O kutularda artık pek kullanmadığım ama

atmaya da kıyamadığım eşyalar var. Noel’de ağaç süslemeyeceğimi kabul etmek benim için pes etmek demek ve ben işi olurluna bırakmayı hiçbir zaman beceremedim. Aradığım şey bir köşede öylece duruyor: üzeri seyahat çıkartmalarıyla kaplı eski bir eşya sandığı.

Ağır sandığı güçlkle tavan arasının ortasına, tavandan süzülen ışığın tam altına sürüklüyorum. Dizlerimin üstünde yanına çöküyorum ama dizlerimdeki keskin ağrıya dayanamayıp yere oturuyorum.

Sandığın kapağını otuz yıldır ilk kez aralıyorum. Üstteki tabla bebeklik hatıralarıyla dolu. Mini minnacık ayakkabılar, seramiğe basılarak çıkarılmış el kalıpları, çöp adam figürleri ve gülümseyen güneşlerle dolu pastel boya çizimleri, karneler, dans gösterisinden fotoğraflar.

Tablayı sandıktan kaldırıp bir kenara koyuyorum. Sandığın dibindeki hatıralar dağınık bir yığın halinde: deri ciltli birkaç solmuş günlük, mavi saten bir kurdeleyle birbirine bağlanmış eski kartpostallardan oluşan bir deste, bir köşesi bükülmüş halde kartondan bir kutu, Julien Rossignol’un ince şiir kitaplarından oluşan bir set ve içinde yüzlerce siyah beyaz fotoğrafın bulunduğu bir ayakkabı kutusu.

En üstte sararmış, solmuş bir kâğıt parçası duruyor. Alırken ellerim titremeye başlıyor. Savaştan kalma bir kimlik kartı, bir *carte d’identité*. Genç bir kadının küçük, vesikalık fotoğrafı dikkatimi çekiyor. Juliette Gervaise.

“Anne?”

Gıcırdayan ahşap basamakları tırmanan oğlumun ayak seslerini duyduğumda kalp atışlarım yaklaşan adımlara uyum sağlıyor. Seslendi de duymadım mı acaba?

“Anne? Senin buralara çıkmaman gerekiyor. Şuna bak. Basamaklar nasıl da dengesiz.” Yanıma gelip duruyor. “Yani bir düşecek olsan?..”

Pantolonunun paçasına dokunuyorum, başımı usulca sallıyorum. Yukarı bakamıyorum. Tek söyleyebildiğim “Öyle deme.”

Diz çöküyor, ardından oturuyor. Tıraş losyonunun kokusunu alabiliyorum, hafif ve baharatlı bir şey, biraz da duman kokusu.

Dışarıda gizlice sigara içmiş, yıllar önce bıraktığı ve yakın zamandaki teşhisimin ardından tekrar başladığı bir alışkanlık. Doğru bulmadığımı dile getirmem gereksiz: O bir doktor. Benden daha iyi bildiği kesin.

İçgüdülerim kartı sandığa atıp kapağını kapatarak tekrar saklamamı söylüyor. Hayatım boyunca yaptığım şey buydu ne de olsa.

Artık ölüyorum. Hızlı değil belki ama yavaş da değil, dahası kendimi hayatıma dönüp bakmaya mecbur hissediyorum.

“Anne, ağlıyorsun sen.”

“Ağlıyor muyum?”

Ona gerçeği söylemek istiyorum ama yapamıyorum. Bunu yapamamak beni utandırıyor ve mahcup ediyor. Oysa bu yaşta hiçbir şeyden korkmamalıym, hele kendi geçmişimden hiç.

“Bu sandığı almak istiyorum” demekle yetiniyorum.

“Ama bu çok büyük. İstedğin şeyleri toparlayıp daha küçük bir kutuya koyarım.”

Beni kontrol etme çabası karşısında tebessüm ediyorum. “Seni seviyorum ama bak yine hastalandım. Sırf bu yüzden, beni alıp oraya buraya götürmene sesimi çıkarmadım ama henüz ölmedim. Bu sandığı yanımda götürmek istiyorum.”

“İyi de bu sandığın içindeki neye ihtiyacın olabilir ki. Bizim yaptığımız çizimler ve diğer ıvır zıvırlardan başka bir şey yok ki.”

Ona gerçeği uzun zaman önce söylemiş olsaydım ya da daha çok dans edip içmiş, şarkılar söylemiş olsaydım, tutarlı, sıradan bir anne yerine gerçek *beni* görürdü belki de. Kusurlu halimi seviyor. İstedğim şeyin bu olduğunu düşünmüşümdür öteden beri: sevilmek ve takdir edilmek. Belki de bilinmek isterdim diye düşünüyorum artık.

“Farz et ki bu son isteğim.”

Böyle şeyler söyleme, demek istediğini gözlerinden okuyabiliyorum, yine de sesinin titremesinden korkuyor. Boğazını temizliyor. “Daha önce iki kez yendin. Yine yeneceksin.”

İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Günüm günümü tutmuyor ve halsizim, tıp biliminin yardımı olmadan ne uyuyabiliyorum ne de yemek yiyebiliyorum. “Elbette yeneceğim.”

“Tek istediğim güvende olman.”

Gülümsedim. Şu Amerikalılar ne kadar da saf olabiliyorlar.

Ondaki iyimserlik bir zamanlar bende de vardı. Dünyanın güvenli bir yer olduğunu zannederdim. Ama bu çok uzun zaman önceydi.

“Juliette Gervaise de kim?” diyor Julien, bu ismi ondan duymak beni az da olsa sarsıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, küf ve mazide kalmış yaşamların kokusunu aldığım karanlıkta, zihnim geçmişe, yıllar ve kıtalar boyunca atılmış bir çizgiye geri gidiyor. İstemeye istemeye ya da belki de bile isteye –ötesini kim bilir– hatırlıyorum.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

İki

Avrupa'nın her yerinde lambalar sönüyor,
ömürümüz boyunca bir daha yandıklarını göremeyeceğiz.
-SIR EDWARD GREY (BİRİNCİ DÜNYA SAVAŞI HAKKINDA)

Ağustos 1939
Fransa

Vianne Mauriac serin, alçı sıvalı mutfağından çıkıp evinin ön bahçesine adım attı. Loire Vadisi'ndeki bu güzel yaz sabahında her şey çiçek açmıştı. Beyaz çarşaf lar esintide dalgalanıyor, güller, arazisinin yoldan gözükm esini engelleyen eski taş duvar boyunca gülücükler atar gibi sıralanmış dökülüyordu. Çalışkan bir çift arı çiçeklerin arasında vızıldayıp duruyordu; uzaklarda bir yerden bir trenin aheste sesi çalındı kulağına.

Sophie.

Vianne tebessüm etti. Sekiz yaşındaki kızı muhtemelen evin altından girip üstünden çıkıyor, yapacakları cumartesi pikniğine hazırlanırken babasına her dediğini yaptırıyordu.

“Senin bu kızın var ya, tam bir zalim” dedi Antoine kapı aralığından. Ona doğru yürüdü, briyantınlenmiş saçları güneş ışığında simsiyah parlıyordu.

Tüm sabah mobilyalarıyla uğraşmıştı, çoktan saten kadar pürüzsüzleştirdiği bir sandalyeyi zımparalamaya devam ediyordu, ince bir ahşap tozu tabakası yüzüne ve omuzlarına bulaşmıştı. Uzun boylu ve geniş omuzlu, iriyarı bir adamdı, sert bir yüzü ve sakala dönüşmemesi için sürekli çaba sarf ettiği koyu renkli kirli sakalları vardı.

Kolunu omzuna dolayıp onu kendine çekti. “Seni seviyorum V.”
“Ben de seni.”

Vianne’in dünyasının en katıksız gerçeği buydu. Bu adama dair her şeye bayılıyordu, gülümsemesine, uykusunda mırıldanmasına, hapşırdıktan sonra gülmesine ve duşta opera söylemesine.

Ona on beş yıl önce, okulun bahçesinde, daha aşkın anlamını bile bilmezken âşık olmuştu. Her şeyin ilkinin onunla yaşamıştı: ilk öpücük, ilk aşk, ilk sevgili. Ondan önce sıksa, beceriksiz, korkutugunda –ki bu sık sık olurdu– kekelemeye başlayan, endişeli bir kızdı.

Öksüz bir kız.

Evin büyüğü artık sen olacaksın, demişti babası Vianne’e, tam da bu eve doğru ilk kez yürüdükleri sırada. On dört yaşındaydı, ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüştü, acısı dayanılmazdı. Ev bir anda ailenin yazlık evi olmaktan çıkmış, bir çeşit hapis haneye dönüşmüştü. *Papa*, babalık yapmaktan vazgeçtiğinde anneleri öleli daha iki hafta bile olmamıştı. Buraya geldiklerinde ne elini tutmuş ne de elini omzuna koymuştu, gözyaşlarını silmesi için bir mendil bile uzatmamıştı.

İyi ama ben daha küçücük bir kızım demişti.

Artık değilsin.

Dört yaşında hâlâ başparmağını emen ve neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri olmayan küçük kız kardeşi Isabelle’e şöyle bir bakmıştı başını aşağıya eğerek. Isabelle, *Maman*’ın ne zaman eve geleceğini sorup duruyordu.

Kapının açılmasıyla, musluğu andıran bir burnu ve kuru üzüm kadar küçük ve koyu gözlü, uzun boylu, zayıf bir kadın belirdi.

Kızlar bunlar mı? dedi kadın.

Papa başını salladı.

Size hiç sorun çıkarmayacaklardır.

Her şey çok hızlı gelişmişti. Vianne pek bir şey anlamamıştı. Babası kızlarını kirli çamaşırlar gibi bir yabancıнын yanına bırakıp gitmişti. Kızların arasındaki yaş farkı o kadar fazlaydı ki farklı ailelerden geliyor gibiydiler. Vianne, Isabelle’i teselli etmek istemişti –en azından niyetlenmişti– ama o kadar çok acı çekiyordu ki başka

birini düşünmek imkânsızdı, özellikle de Isabelle gibi inatçı, sabırsız ve gürültücü bir çocuğu. Burada geçirdikleri o ilk günler daha dün gibi hatırlıyordu Vianne'in: Isabelle çığlık attıkça Madam onu pataklıyordu. Vianne kız kardeşine yalvarıp yakarmış, *Mon Dieu*,¹ *Isabelle, çığlık atmayı kes*, demişti defalarca. *Ne diyorsa onu yap* ama Isabelle dört yaşındayken bile başa çıkılmaz biriydi.

Vianne tüm bunlar yüzünden perişan olmuştu – kaybettiği annesinin yası, babalarının onları terk etmesinin acısı, koşullarındaki ani değişim ve Isabelle'in boğucu, muhtaç yalnızlığı.

Vianne'i kurtaran Antoine olmuştu. *Maman'*ın ölümünden sonraki ilk yaz, ikisi ayrılmaz bir ikili olup çıkmışlardı. Vianne onunla bir kaçış yolu bulmuştu. On altı yaşına geldiğinde hamileydi, on yedi yaşındayken evlendi ve Le Jardin'in hanımı olup çıktı. İki ay sonrasında düşük yaptı ve bir süreliğine bocaladı. Bunu başka bir şekilde ifade etmenin yolu yoktu. *Kederine sığınmış ve onu etrafına bir koza gibi örmüştü*, ne kimseyle ne bir şeylerle ilgilenecek hali vardı – hele de sızlanan, ağlayan kız kardeşiyle hiç.

Ama bunlar geçmişte kalmıştı artık. Bugünkü gibi güzel bir günde hatırlanacak anılar değildi.

Kızları "Hazırım. Hadi gidelim" diye koşarak onlara doğru gelirken kocasına yaslandı.

"Pekâlâ" dedi Antoine ağzı kulaklarında. "Madem prenses hazır, biz de toparlanalım."

Vianne içeri girip kapının yanındaki kancadan şapkasını alırken gülümsedi. Kızıl-sarı saçları, porselen inceliğinde teni ve deniz mavisi gözlerinden ötürü güneşten korunmaya her zaman özen gösterirdi. Geniş kenarlı hasır şapkasını başına düzgünce yerleştirip dantelli eldivenlerini ve piknik sepetini aldığı anda Sophie ve Antoine çoktan bahçe kapısının dışına çıkmışlardı bile.

Vianne evlerinin önündeki toprak yolda onlara yetişti. Yol ancak bir otomobilin geçebileceği genişlikteydi. Yolun ilerisinde dönümlerce çayırılık alan uzanıyordu, yeşillikler yer yer kırmızı gelincikler ve mavi kantaronlarla bezenmişti.

1. (Fr.) Tanrı aşkına. (ç.n.)

Ağaçlar yer yer yamalar halinde yükseliyordu. Loire Vadisi'nin bu köşesinde, tarlalarda büyük bir olasılıkla üzümünden çok saman yetiştiriyordu. Paris'e trenle iki saatten daha az bir mesafede olmasına rağmen bambaşka bir dünya gibiydi. Yazın bile çok az turist ziyaret ediyordu.

Arada sırada bir otomobilin, bir bisikletlinin ya da bir kağıt arabasının geçtiği oluyordu ama çoğunlukla yolda yalnızdılar. Carriveau'dan yaklaşık bir buçuk kilometre uzakta, daha ziyade Sen Jeanne d'Arc hac yolculuğunda bir durak noktası olarak bilinen, nüfusu bin kişiyi bile bulmayan bir kasabada yaşıyorlardı. Kasabada sanayi namına bir şey olmadığı gibi Carriveau'nun gurur kaynağı olan uçak pistindekiler dışında çok az istihdam imkânı vardı. Kilometreler boyunca türünün tek örneği bir yerdin burası.

Kasabanın arnavutkaldırımli dar sokakları, birbirine beceriksizce yaslanmış eski kireçtaşı binaların arasından geçiyordu. Harçlar taş duvarlardan dökülüyor, sarmaşıklar altta yatan, görünmeyen ama her daim hissedilen çürümeyi gizliyordu. Köy yüzlerce yıl boyunca parça parça bir araya getirilmişti: çarpık çurpuk yollar, eğri bükürü basamaklar, çıkmaz sokaklar. Renkler taş binalara hayat katıyordu: siyah metal nervürlerle bezeli kırmızı tenteler, sardunya ekili pişmiş toprak saksıların süslediği demir süslemeli balkonlar. Her yerde göze hitap edecek bir şeyler vardı: pastel renkli makaronların sergilendiği bir vitrin, peynir, jambon ve sosis yüklü söğüt sepetler, rengârenk domatesler, patlıcan ve salatalıklarla dolu küfeler. Kasabanın kafeleri, bu güneşli günde doluydu. Erkekler metal masaların etrafında oturmuş kahve içiyor, kahverengi, sarı sigaralarını tütürüyor ve yüksek sesle atışıyorlardı.

Carriveau'nun tipik günlerinden biriydi. Mösyö LaChoa büfesinin önündeki sokağı süpürüyor, Madam Clonet şapka dükkânının vitrinini temizliyor, bir grup delikanlı kâh yerlerdeki çöplere tekme savurarak kâh bir dal sigarayı elden elde dolaştırarak, kasabanın sokaklarında yan yana aylaklık ediyordu.

Kasabanın sonuna vardıklarında nehre yöneldiler. Vianne nehir kıyısında çimlik, dümdüz bir noktada elindeki sepeti yere bırakıp kestane ağaçlarından birinin gölgesine bir battaniye serdi. Piknik sepetinden çıtır bir baget ekmek, zengin aromalı, yumuşak dokulu bir peynir parçası, iki elma, kâğıt gibi ince birkaç dilim Bayonne jambonu ve bir şişe Bollinger '36 çıkardı. Sophie nehir kıyısına koştururken kocasına bir kadeh şampanya koyup yanına oturdu.

Güneşin altında sıcacık bir memnuniyet duygusuyla geçti bütün gün. Sohbet edip gülüşürken piknik için hazırladıklarını yediler. Günün sonlarına doğru Sophie elinde oltası yanlarından ayrılıp da Antoine kızlarına papatyalardan bir taç örerken "Hitler eninde sonunda hepimizi savaşının içine çekecek" dedi.

Savaş.

Son zamanlarda insanların konuştuğu yegâne şey buydu, gelelim Vianne lafını bile duymak istemiyordu. Hele de böylesine harikulade bir yaz gününde.

Bir elini gözlerine siper edip kızına bakındı. Yemyeşil Loire Vadisi nehrin ilerisinde özen ve hassasiyetle ekilmiş bir vaziyette öylece uzanıyordu. Ne çitler vardı ne de sınırlar, kilometrelerce uzanan yemyeşil, engebeli tarlalar, ağaç kümeleri ve arada bir göze çarpan birkaç ev ve ahır vardı sadece. Minik beyaz çiçekler havada pamuk parçaları misali uçuşuyordu.

Ansızın ayağa kalkıp ellerini çırpıp, "Hadi Sophie, eve gitme vakti geldi."

"Bunu görmezden gelemezsin Vianne."

"Ucu bize dokunacak değil ya? Zaten niye dokunsun ki? Bizi korumak için buradasın ya sen."

Yüzünde bir tebessüm (belki de abartılı bir şekilde) piknik eşyalarını toparlayıp ailesiyle birlikte gerisingeri toprak yola koyuldu.

Le Jardin'in -üç yüzyıldır ailesine ait olan taş kır evin- yıllara meydan okuyan sağlamlıktaki ahşap kapısına varmaları yarım saat bile sürmemişti.

Yıllar geçip eskidikçe grinin binbir tonuna bürünmüş, meyve

bahçesine bakan mavi panjurlu pencereleri olan iki katlı bir evdi. Sarmaşıklar bacaların ikisine kadar tırmanmış, alttaki tuğlaları kaplamıştı. Orijinal parselden geriye kala kala yedi dönüm kalmıştı. Arazinin iki yüz dönümü, ailesinin serveti suyunu çektikçe iki yüzyıl boyunca elden çıkarılmıştı. Yedi dönüm Vianne'e yeter de artardı bile. Daha fazlasına ihtiyaç duyacağını hiç sanmıyordu.

Vianne kapıyı arkalarından kapattı. Mutfakta ocağın üstündeki demir rafta bakır ve dökme demir tencere ve tavalar asılıydı. Tavanın açıkta kalan ahşap kirişlerinden lavanta, biberiye ve kekik kuru demetler halinde sarkıyordu. Eskimekten yeşile dönmüş bakır lavabo, küçük bir köpeğin yıkanabileceği büyüklükte ya var ya yoktu.

İç duvarlardaki sıvalar yer yer soyulmuş, geçmiş yıllardan kalma boyaları gözler önüne seriyordu. Oturma odası goblen kaplı kanepeler, Aubusson halıları, antika Çin porselenleri, perdelik baskı kumaşlar ve şeffaf ketenlerle mobilya ve kumaşların eklektik bir karışımıydı. Duvardaki tabloların bazıları kusursuzken –muhtemelen önemli eserlerdi– bazıları ise amatör ellerden çıkmış gibiydi. Yitirilmiş servetin ve demode zevklerin özensizce bir araya geldiği karmaşık bir hava hâkimdi buraya; biraz eski püskü ama konforlu.

Salona gelince durup arka bahçeye açılan camlı kapılardan dışarı baktı, Antoine elleriyle kurduğu salıncakta Sophie'yi sallıyordu.

Vianne şapkasını kapının yanındaki kancaya usulcacık asıp önlüğünü yerinden alarak beline bağladı. Baba kız dışarıda oynarlarken o da akşam yemeğini pişirdi. Pembe bir domuz bonfilesini kalın kesilmiş domuz pastırmasına sardı, sicimle bağlayıp kızgın yağda kızarttı. Domuz eti fırında kızarıırken o da yemeğin geri kalanını hazırladı. Saat sekizde –tam zamanında– herkesi yemeğe çağırdı, masanın başına geçtikleri sırada ayaklarının çıkardığı gürültü, konuşmaların mırıltısı ve sandalye ayaklarının zeminde çıkardığı gıcırtilar karşısında gülümsemekten kendini alamadı.

Sophie başında Antoine'ın nehir kıyısında papatyalardan ördüğü taçla masanın başköşesine kuruldu.

Vianne esmerleşmiş patates yatağının üzerinde kızarmış domuz eti, yoğun şarap sosuna bulanmış çıtır domuz pastırması ve elmalar bulunan, kokusu buram buram yayılan tabağı masanın üzerine koydu. Yanında bahçeden toplanmış tarhunla tatlandırılmış tereyağında yüzen bir kâse taze bezelye duruyordu. Ve tabii ki Vianne'in dün sabah yaptığı baget de masadaydı.

Sophie yemek boyunca her zamanki gibi susmak bilmedi. Bu yönüyle Isabelle teyze gibiydi, dilini tutamayan bir kızdı.

Nihayet tatlı faslına –yoğun bir *crème anglaise* içinde yüzen kızarmış beze adacıklarından oluşan ile *flottante*'ye²– geçtiklerinde masaya hoşnut bir sessizlik hâkim olmuştu.

“Pekâlâ” dedi Vianne sonunda, yarısı boş tatlı tabağını iterek, “bulaşıkları yıkamanın zamanı geldi.”

“Üff, anne” diye mızımlandı Sophie.

“Sızlanmak yok” dedi Antoine. “Üstelik daha bu yaşta.”

Vianne ve Sophie her gece yaptıkları gibi mutfaka geçip yerlerini alarak –Vianne derin bakır lavaboda, Sophie taş tezgâhta– bulaşıkları yıkayıp kurulamaya koyuldular. Vianne, Antoine'ın yemek sonrası tüttürdüğü sigaranın tatlı ve keskin kokusunu evin içinde hissedebiliyordu.

Vianne duvara gelişigüzel asılmış ahşap rafa tabakları geri yerleştirdiği sırada “Babam bugün anlattıklarımın tekine bile gülmedi” dedi Sophie. “Sanki bir şeylere canı sıkkın.”

“Bak sen, demek gülmedi. Bu kesinlikle bir endişe sebebi.”

“Savaş yüzünden sıkkın canı.”

Savaş. Yine savaş.

Vianne kızını mutfaktan kovaladı. Üst katta, Sophie'nin yatak odasında, çift kişilik yatakta oturmuş, pijamalarını giyip dişlerini fırçaladıktan sonra yatağa giren kızının gevezeliklerini dinliyordu.

Vianne iyi geceler öpücüğü vermek üzere eğildi. “Korkuyorum” dedi Sophie. “Savaş mı geliyor?”

2. Fransız mutfağının klasik bir tatlısı olan “Yüzen Ada”, vanilyalı muhallebi üzerinde yüzen yumuşak bezelerden oluşan bir tatlıdır. (ç.n.)

Savaşta erkekler öldürmeye, kadınlar yaşatmaya uğraşır.

1939, Fransa. Vianne Mauriac kocası Antoine'ı cepheye gönderirken Almanların Fransa'yı işgal edebileceğini aklının ucundan bile geçirmez. Ancak kısa bir süre sonra Almanlar tankları, tüfekleri ve askerleriyle kapılarında belirince tüm Fransa gibi o da neye uğradığını şaşırır. Kız kardeşi Isabelle ve küçük kızı Sophie'yle birlikte yaşadıkları evlerine bir Alman yüzbaşı yerleşince Vianne zor bir seçim yapmak zorunda kalır: Aile evini terk edip sokakta kalmak mı, yoksa bir Nazi subayıyla birlikte yaşamak mı?

Kristin Hannah, İkinci Dünya Savaşı'nın pek bilinmeyen bir tarafını gözler önüne seriyor: kadınların savaşı. *Bülbül*, hayatta kalabilmek için farklı kararlar alan iki kız kardeşin destansı romanı.

“Cesaret, şiddet, aşk, hayatta kalmak ve insan olmak üzerine inanılmaz bir İkinci Dünya Savaşı romanı.”

Family Circle

Çeviren: Elif Sema Mutlu

